

РЕШЕНИЕ

№ 118

гр. Кюстендил, 02.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, V СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пенка Н. Братанова

Членове: Мирослав М. Н.
Елисавета Г. Деянчева

при участието на секретаря Йорданка Хр. Неделчева
в присъствието на прокурора Е. Ив. П.
като разглежда докладваното от Пенка Н. Братанова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221500600450 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI НПК- “Въззивно производство”.

С присъда №2 6005 от 26.04.2022 г. на Кюстендилския районен съд по НОХД № 136/2021 г. на същия съд подсъдимият С. Г. Н. е признат за невиновен в извършване на престъпление по чл.183, ал.1 НК- затова, че след като е осъден с влязло в сила решение по гр. дело № 1920/2018 г. на Кюстендилския районен съд, в сила от 21.03.2019 г. да издържа свой низходящ – дъщеря си Т. С. Н., като заплаща издръжка в размер на 150 лева месечно, съзнателно не е изпълнил това свое задължение в размер на две или повече месечни вноски, а именно - в размер на общо 14 (четиринадесет) месечни вноски, за периода от м. март 2019 г. до м. април 2020 г. включително, на обща стойност 4 200 лева. На основание чл. 304 НПК същият е оправдан по повдигнатото обвинение.

Присъдата се протестира от М.С.- прокурор в КнРП. В протеста се изтъкват доводи за неправилност и незаконосъобразност на присъдата. Иска се нейната отмяна и постановяване на нова, с която подсъдимият бъде осъден и му се наложи наказанието, предвидено в закона.

Представителят на ОП- Кюстендил поддържа протеста и пледира за отмяна на присъдата и постановяване на нова, осъдителна такава.

Защитникът на подс. Н. оспорва протеста и пледира за потвърждаване на присъдата на КнРС.

Подсъдимият С. Г. Н., редовно призован, не се явява пред окръжния съд

и не взема становище по протеста.

Кюстендилският окръжен съд, след цялостна проверка на фактическия и доказателствен материал, след неговото обсъждане както поотделно, така и в съвкупност, и при пределите, установени в чл.314 ПК и като съобрази релевираните оплаквания, доводите и възраженията на страните, намира протеста за допустим, доколкото е предявен от надлежна страна в наказателния процес и в срока по чл. 319 НПК. Разгледан по същество, същият е неоснователен по следните съображения:

Фактическата обстановка е изяснена от КнРС. По делото са събрани в съответствие с процесуалния ред необходимия обем доказателства, имащи съществено значение за правилното му решаване. От събрания от КнРС доказателствен материал се установява следната фактическа обстановка:

Подс. Н. живеел на семейни начала със св. В., като от връзката им се родили две деца- Т. и Н.. През 2016 година сключили граждански брак. Впоследствие били във фактическа раздяла. Св. В. подала молба за развод на 27.09.2018 г., по която било образувано гр.д. № 1920/18 г. на КнРС. За първото по делото заседание подс.Н. бил призован чрез майката на В.- св. Н.В.. Съдът приел, че същия е редовно призован и разгледал делото. Всички призовки и съобщения по него са получавани от последната, която се подписвала с различна фамилия.

Съдебното решение, с което е прекратен брака между страните, включително и в частта, с която са присъдени родителски права и Н. е осъден да заплаща издръжка, също е получено от посочената свидетелка. Поради непостъпила въззивна жалба в срок, КнРС е счел, че решението е влязло в сила и по молба на св. В. ѝ издал изпълнителен лист за дължимата издръжка.

Било образувано изпълнително дело, за което подс. Н. също не бил уведомен. Същият за инкриминирания период не е изплатил нито една вноски.

Междувременно, след започване на НП, подс. Н. по реда на чл.305, ал.1, т.5, пр.1 ГПК предявил молба за отмяна на решението на КнРС пред ВКС. С решение №78/10.05.2022 г. по гр.д. №2901/22 г. на III ГО ВКС отменил влязлото в сила решение по гр.д. №1920/18 г. на КнРС в частта за присъдената издръжка. В мотивите си ВКС е приел, че делото е разгледано при съществени нарушения на съдопроизводствените правила, тъй като всички съдебни книжа по делото са връчвани в нарушение на нормата на чл.46, ал.3 ГПК- на лица, които за заинтересовани от изхода на делото, поради което Н. е бил нередовно призоваван за провеждания процес и е бил лишен от възможността да участва в него и да организира защитата си.

С атакуваната присъда КнРС е приел, че обвинението срещу него не е доказано от субективна страна, тъй като същият не е бил редовно уведомен за влизане в сила на осъдителното решение на КнРС за заплащане на издръжка, респ. че не е знаел, че дължи такава.

Фактическите констатации на първоинстанционния съд са направени след пълен и задълбочен анализ на събраните по делото доказателства-показанията на св.Б.В., св.Н.В., справки от „****“ ЕАД, копия от посоченото гражданско дело, полицейски преписки, справки от тел.112, техническа експертиза. КнРС е направил пълен, всеобхватен и задълбочен анализ на доказателствения материал. Тези доказателствени средства са обсъдени

подробно, съпоставени са помежду им, както и с цитираното по-горе решение на ВКС и по този начин КнРС е проверил показанията на посочените свидетели и е изтъкнал убедителни доводи относно причините, поради които не кредитира техните показания в частта, в която сочат, че подс. Н. е знаел за постановеното срещу него осъдително решение.

При извеждане на релевантните по делото факти КнРС не е допуснал процесуални нарушения при формиране на вътрешното си убеждение. В тази насока са обсъдени всички доказателствени материали, без някои от тях да са били подценени или игнорирани за сметка на други, като не са допуснати логически грешки при обсъждането им. В този аспект този съд е изпълнил задълженията си да провери всички доказателствени източници и да ги съпостави помежду си. Това е сторено при спазване на процесуалните правила и при ясно заявяване на какви доказателствени средства се дава вяра, в коя част и защо. Обясненията на подс.Н. също не са пренебрегнати, като КнРС се е съобразил с двоякия им характер- от една страна като на израз на защитна позиция, а от друга- като на пряко гласно доказателствено средство. В случая неговите обяснения, доколкото се подкрепят от писмени доказателства по делото, установяващи, че съдебните книжа не са му връчвани, както и от цитираното решение на ВКС за отмяна на постановеното спрямо него осъдително решение, правилно са били интерпретирани като гласно средство. В този аспект в оценъчната си дейност КнРС е спазил принципа на чл. 14 НПК за вземане на решения по вътрешно убеждение, обсъдил ги е всестранны, не е игнорирал част от тях, нито пък ги е изопачил. Фактическите констатации почиват на вярна и точна интерпретация на доказателствената съвкупност, от която по един категоричен и безпротиворечив начин се установява липсата на субективния елемент на престъплението по чл.183 от НК.

На базата на възприетите фактически обстоятелства районният съд правилно е приел, че подс. Н. не е осъществил от субективна страна състава на престъплението по чл.183, ал.1 НК. Тази норма защитава обществените отношения, осигуряващи изпълнение на задълженията на посочени от закона лица да доставят средства за съществуване на нуждаещите се, които са нетрудопособни и не могат да се издържат от собственото си имущество. Редът и страните за определяне на издръжката се определят от семейното право- наличие на осъдително решение, което следва да е достигнало до знанието на длъжника. За наказателното право от съществено значение при този вид престъпления е, че задължението за издръжка е парично и се дължи на месечни вноски, тъй като целта на издръжката е да задоволява ежедневните нужди на лицата, които се нуждаят от нея. В случая обаче действително Н. от обективна страна не е изпълнил задължение за неплащане на издръжка, което формално към момента на образуване на изпълнителното дело е бил влязло в сила. Липсва обаче субективния елемент на престъплението, доколкото всички посочени по-горе писмени доказателства навеждат на извода за липсата на знание от негова страна относно дължимата издръжка.

За да е осъществено деянето по чл.183, ал.1 НК законът изрично е въвел като изискване „съзнателно“ неизпълнение на задължението като елемент от състава, което значи, че от субективна страна подс. Н. следва да е знаел, че

задължен за издръжка и въпреки това да не изпълнява това си задържение. При наличието на горепосочените доказателства- връчването на съобщението за решението на заинтересовано лице и на решението на ВКС, установяващо категорично, че Н. е бил лишен от възможността да участва в гражданския процес, напълно обоснован е извода на КнРС, че деянието не е изпълнено от субективна страна. Изтъкнатите в обратна насока доводи от КнРП са несъстоятелни и почиват на изопачено интерпретиране на доказателствения материал. Следва изрично да се подчертае, че нито запис на тел. 112, нито показанията на полицейските служители, посетили адреса на св. Ножарова по сигнал срещу Н., установяват факта, че същият е бил уведомен по съответния ред за наличие на осъдително решение за издръжка. Същият може и да е знаел за бракоразводния процес, както и че не е допускан до децата си, но не и че е осъден с влязло в сила решение да заплаща издръжка. В този аспект изводите на КнРС за недоказаност на обвинението се споделят изцяло от настоящата инстанция.

Ето защо атакуваната присъда е правилна, обоснована и законосъобразна и следва да бъде потвърдена.

По тези съображения и на осн. чл. 314 НПК, вр. чл.334, т.6 НПК вр. чл.338 НПК, окръжният съд

Пр

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 260005 от 26.04.2022 г., постановена от Кюстендилския районен съд по НОХД № 136/2021 г. по описа на същия съд.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____